

ἡδύνατο νὰ ἦναι παραίτιος, μεταχειριζόμενος καλῶς τὸν πλοῦτον αὐτοῦ. Ὄθεν καθίσταται γελοῖος καὶ μισητός· περιφρονεῖται ὑπὸ πάντων, καὶ πολλάκις ὀπλίζει ἐναντίον ἑαυτοῦ καὶ οὐδ' ἐπρεπε νὰ ἔχη ἐπαίνετας, φίλους καὶ ὑπερασπιστάς. Ὁ ἄσωτος πάλιν φθείρει τὴν ὑγίαν αὐτοῦ μετὰ τὴν κτηνώδη κατὰχρησιν τῶν ἡδονῶν, ἀτιμάζει καὶ ἐξανδραποδίζει τὴν ψυχικὴν εὐγένειαν αὐτοῦ, τυραννεῖται ὑπὸ τῆς ἀνησύχου φαντασίας τῆς ἀσώτου πολυτελείας, ἐφευρίσκει νέας φανταστικὰς χρείας, γίνεται κακὸν παράδειγμα, φθείρει τὰ κοινὰ ἔθνη, καὶ σκορπίζων τὸν πλοῦτον ὅπου δὲν πρέπει, ἀδικεῖ ἑαυτὸν, ἀδικεῖ καὶ τοὺς ἀξίους νὰ ὠφελῶνται ἐκ τῆς φρονίμου αὐτοῦ χρήσεως καὶ δικαίης διανομῆς. Ἀλλ' ὁ καλῶς καὶ φρονίμως μεταχειριζόμενος τὸν πλοῦτον, ἐνῷ ἐκπληροῖ ἀφθόνως τὰς χρείας αὐτοῦ, ἐνῷ ἀπολαμβάνει τὰς ἀθῶας ἡδονάς, ἔχει καὶ ἐκείνην τὴν ὑψηλὴν καὶ ἀνέκφραστον χαρὰν τῆς συνειδήσεως, ὅτι ἀγαθοποιεῖ τὸν πλησίον καὶ εὐεργετεῖ τὴν πατρίδα· βλέπει ἑαυτὸν τιμώμενον καὶ ἀγαπώμενον ὑπὸ πάντων· τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀναφέρεται μετ' εὐφημίας καὶ ἰδίᾳ, καὶ δημοσίᾳ, καὶ ἐν λόγοις, καὶ ἐν ᾠδαῖς, καὶ ἐν βιβλίοις· καὶ τέλος πάντων μεταβαίνει εἰς τὴν αἰωνιότητα, συμπροπεμπόμενος μετ' εὐλογίας, μετ' ἄκραν εὐγνωμοσύνης, καταλείπων ἐπὶ γῆς μνημεῖα ἀνεξάλειπτα τὰς εὐεργεσίας αὐτοῦ καὶ εὐκλειαν εἰς τὴν γενεάν αὐτοῦ. Δόξα καὶ πλοῦτος ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. Τοιοῦτοι μακάριοι πλούσιοι ὑπῆρχαν καὶ πρότερον εἰς τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος, καὶ νῦν ἐν τῇ πολιτικῇ ἀναστάσει αὐτοῦ ὑπάρχουσιν οὐκ ὀλίγοι.

Καθήκοντα τῶν πτωχῶν.

Ὅταν τις συλλογισθῇ ὅτι τὸ τέλος τῆς κοινωνικῆς ζωῆς εἶναι δι' ἀμοιβαίων δουλεύσεων καὶ χαρίτων νὰ ζῶσιν οἱ ἄνθρωποι ἀναπτυκτικώτερον καὶ ἀσφαλέστερον, παρὰ ἂν ἦσαν μονόβιοι, λυπεῖται δικαίως βλέπων ἐν ταῖς πόλεσι τόσους πτωχοὺς στερουμένους τῶν ἀναγκαιῶν, ζώντας ἐξ ἐλεημοσύνης, ἐνῷ δύνανται νὰ ἐργάζονται, καὶ πολλοὺς ἔτι μεταχειριζομένους ὡς ἐπιτήδευμα βίου τὸ νὰ ἦναι ἐπαῖται. Ἡ ἀνισότης εἰς τὰ κτήματα καὶ εἰς τὸν πόρον τοῦ ζῆν εἶναι ἀκόλουθον φυσικὸν εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον· διότι καὶ αἱ περιστάσεις, καὶ τοῦ σώματος αἱ δυνάμεις, καὶ ἡ βιομήχανος ἱκανότης τοῦ πνεύματος, δὲν εἶναι εἰς πάντας τὰ αὐτά. Ἐνδέχεται ὁμοίως τινὲς ἐκ μεταβολῶν τυχηρῶν νὰ καταντήσωσιν εἰς ἔνδειαν. Νὰ ἦναι ὅμως τόσοι πτωχοὶ, καὶ ἄνθρωποι ὀλομελεῖς καὶ ὑγιαίνοντες νὰ περιέρχωνται τοὺς ναοὺς, τὰς ὁδοὺς καὶ πλατείας, μετ' ἀνοικτὴν χεῖρα ζητοῦντες ἐλεημοσύνην, τοῦτο δὲν εἶναι πλέον τοῦ κοινωνικοῦ βίου δυστυχὲς ἀκολούθημα, ἀλλὰ τῆς πολιτικῆς κυβερνήσεως μέγα ἀμάρτημα, ἥτις ἀμελοῦσα τὰς τέχνας καὶ τὴν γε-